

Může být dobrým důvodem udělat si vejlet. ☐

No fakt. My to zkusili a doporučují to i naši dva ohaři ze dvou ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ . Ono totiž se chystáme být zase za vinaře a tentokrát se podařilo, že budem mít k dispozici i lis na víno, aby se toho vylisovalo více a lépe, než při našem prvním pokusu, kdy jsme hrozny lisovali v utěrkách ☐ . Tohle bude myslím pohodlnější, řekla bych. A abychom měli pohodlnější i jeho vyzvednutí, nabídla se nám Kachna (ze zdejší diskuze), která nám ho půjčila, že ho odvezou k její mamince na kraj Prahy a my si ho vyzvedneme tam. To bylo prima. Maminka bydlí ne úplně daleko od mé kanceláře, takže Brtník popadnul ohařiska, moje hadry na venčení, houpnul do auta a přijeli pro mě.

Cestou se nekonaly nějaký velký zácpy, takže to netrvalo dlouho a byli jsme na místě, trochu malinko hledání a už jsme zastavili u správného domku. Kachny maminka tam na nás čekala v doprovodu dvou grácií. Šeltičky Bessky a černý kříženy z útulku Sunny. Holky jsou hlídačky veliký, bacha na to! Ale podrbáníčko prej nevadí ☐ , to může bejt. Teda hlavně u Sunny, který jsem se líbila asi i. Až tak, že se několikrát zaparkovala v domečku. Neboli vlezla mi mezi nohy a čučela mi do gezichtu. Úplně přesně, jako to dělá Rumíček, když cvičíme povel Do domečku ☐ .

Odnosily jsme s kachnomaminkou lis do auta a návdavkem nám ještě dala krásný broskve. A prý jsou to jen pláňata ze stromku, který vyrostl ze zasazený pecky. Nooo to jsem valila bulvy teda. To bych nečekala, že z nenaroubovaného stromku bude takhle krásný ovoce. A pak už se jelo na to venčení. Já měla původně za to, že Brtník ví, že má představu, kam asi pojedem, protože sám říkal, že tam je spousta míst, kam budeme moct jít... no hele, věřte chlapům, že jo ☐ ☐ ☐ . Takže najednou se rozhodnul, že popojedem někam jako..... ale nevěděl vlastně vůbec kam. Ejch. No kdybych tušila, že neví a tu představu nemá, koukla bych do mapy a něco vymyslela. Takhle jsme jeli taaakle a tůůdle, až jsem začala nespokojeně funět. To je jasnej signál, že mi dochází trpělivost ☐ , plus nějaký ty komentáře.... ne jako, nepobili jsme se, nebojte, můj muž je - na rozdíl od mé maličkosti - trpěliv ☐ ☐ . Pak po levý straně bylo vidět, že je nějaká cesta - vyloženě turistická. Jenže nebylo kde zaparkovat, tak jsme jeli vpřeed, a pak zase zpátkyyyyyy, a zase fpřeed, aby se našlo nějaký vhodný místo. Až sem řekla, doooost! Pojede se domů, tohle mě nebaví. To urychlilo proces a zaparkovalo se nakonec na tom rozcestí, kde to vypadalo, že se parkovat nedá ☐ ☐ . Vytáhli se čokle z kufra, já si přehodila hadry a boty kancelářský za hadry a boty

venčící a šla s ohaříkama napřed.

Tali se jevila jako přičetná a povelů dbalá, tak dostala sedni a poté svoboděnku. Bez mrknutí očka zamířila hnedle k potoku. Radotínskému potoku, jak jsem zjistila posléze z mapy. Taaam to je prej výýborňácký. Břehy vhodný ke šmejdění zarostlý tak akorát, vody na brodění taky tak akorát a vedle potoka posečená louka. Může si Taliprtka přát víc? No může. Může si přát balonek. Stejně jako Rumíček, kterej už stepoval nedočkavostí, ať už konečně ten balonek z batůžku vytasim. Což jsem k jeho radosti, pochopitelně udělala. Líтали tam loukou jako draci na podzim a byli nadšení. My taky. Bylo tam totiž krásně. A o kus dál ještě krásnějš.

Louka skončila a napojila se na cestu, kde vede červená turistická značka. Dovede vás k Taslarově mlýnu, což je moc krásný stavení na ještě krásnějším místě. Stojí totiž na louce. Z jedné strany má pochopitelně potok, který tvořil náhon a z druhé strany úchvatnou skálu. To celý obklopeno lesem. A..... kolem je ticho. To vůbec netušíte, že jste vlastně v Prahé. Tady by se mi líbilo! A vůbec by mi nevadilo, že bydlím ve městě □ □ .

Čoklidi si už bez balonků pobíhali po cestě a my se s Rumíčkem zdrželi trochu vzadu. Vyžádal si zrovna balonek a v tom se Taliprtka otočila, a udělala něco, co často nedělává, protože má neustálou potřebu být vpředu. Mazala zpátky za námi s výrazem: "Co to tady dělátEEE? Jo vy máte balonek? Taky chci." A sebrala ten Rumoušův. Nejdřív jsem ji odměnila, za to, že se sama od sebe za námi opozdilci dostavila, protože se takhle nenápadně snažím posilovat to, že by měla mít v merku celou smečku a ne si jen kontrolovat - když už teda na to vzácně dojde, že kontroluje - jestli jdeme za ní. A pak jsem jí řekla, že tohle není její balonek a ať mi ho kouká podat. Poskakovala, žvejkala, ale pak vydala. Zasejc jsem jí pochválila a poradila jí, že páník ,páník, má její balonek. Podívala se na mě, na něj a když zvednul ruku s balonkem, vypáálila jak střela.

Došli jsme k brodu, aaaaa to bylooo něcooo. Nadšená flekatice vlítla do vody a courala se brodem sem a tam , v hubě balonek. Když ji člověk přivolal, aby mu balonek dala dřív, než ho v zápalu bádání upustí a on odplave, odevzdala ho s tím, že hned zase poskakovala, ať hááázímeeee. Tak jsme to tak střídali. Rumíček ve vodě řádil jak ten vodníček a skákal šíbry za balonkem. Zašli jsme za brod a zanořili se do lesa. Po předchozím slejváku tu ale cesta byla dost bahnitá a taky plno komárů. Navrhla jsem, že zkusíme jít po té původní.

Za zatáčkou se otevřel další krásnej pohled přes útulnou louku do lesa. Nádherná, před časem posečená louka, na ní kakosty, šťavnatá tráva a prostor. Zakázala jsem Brníkovi chtít po Taliprtce nějakou akci. Chtěla jsem jí nechat jen tak volnost, ať si jen tak chodí, pobíhá, čuchá, zkoumá. A my že budem taky jen tak stát. Klidně bych jí bývala i nechala, ať si nechá ten balon tam, kde ho položila, mohla se pak zabavit i tím, že ho zpětně bude hledat, ale trval si na tom, že mu ho ještě musí přinést. Ale pak už měl přísněj zákaz cokoliv chtít. Jen tak prostě budeme. Rumíček se svalil do pažitů a žouželil si balonek, což je jeho oblíbená činnost. Taky nechtěl házet. Nechali jsme je tak chvíli být a pak jsme se vydali ještě kousek dál cestou, která stoupala lesem a trochek i mezi skalama. Minuli jsme nějaký rozbořený dům a za ním něco jako zbytky starý brány. Pak už jsme to pro nedostatek času museli otočit, protože na Brníka doma ještě čekalo pečení chleba, jenž potřebuje ještě před tím tři hodinky vykynout.

Ohařiska sesprintovali zpátky dolů k louce, kde si vyžádali ještě nějaký ten hod balonkem a Tali pak šla..... do potoka počítat vlnky. Ne nekecám, fakt ne. Nevím, co jí to popadlo, ale prostě uchvátily ji malý peřeje, který občas na rychlejší vodě vzniknou. Pobíhala tam v proudu sem a tam a strkala ten svůj sosák do každý z nich □ □ . Jako malý štěně. Což asi bude do konce svýho života. Rumíček byl celej vysmátej a hopíkal po cestě jako ten kozlík nějaký. Další štěně □ . Jak tý první dvojici lidí, která nás míjela, tak tý druhý vykouznil úsměvy na rtech. Došli jsme k autu, nasáčkovali se dovnitř a jelo se domů. A já si řekla, že se musím podívat, jak si tam udělat nějaký pořádnější vejlet.

A! Našla jsem. Cesta vede pochopitelně ještě mnohem dál, kolem dalších tří mlýnů z čehož ten poslední, tak ten je v provozu a! Melou tam místní žitnou mouku. A to je velmi dobrá zpráva, protože tu používá Brník do svýho chleba, takže to se nám velmi hodí. A aby zpáteční cesta nebyla pak stejná, dá se jít lesníma cestičkama zpátky, zase až k zaparkovanému autu. Tooo je výborná zpráva, už se těším, až vyrazíme.